

Francisco Javier Galán Pérez i Anna Biedermann

Kuratorka Dorota Januszek

ROAD MAPS

Uniwersytet Artystyczny
im. Magdaleny Abakanowicz
w Poznaniu

RoadLapse

Katalog wystawy

Francisco Javier Galán Pérez i Anny Biedermann

Prawa autorskie do tekstów i obrazów:

Francisco Javier Galán Pérez i Anna Biedermann

Kuratorka: Dorota Januszek

Projekt graficzny:

Francisco Javier Galán Pérez i Anna Biedermann

ISBN: 978-83-66608-79-5

Wydawca: Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu im. Magdaleny Abakanowicz
2024

RoadLapse

Kiedy samochód zamienia się w ciemną, bezechową komorę hiperbaryczną, możemy mówić o RoadLapse. Termin ten obejmuje doświadczenie izolacji i głębokiej refleksji podczas podróży. Pomysł przekształcenia samochodu w komorę hiperbaryczną sugeruje zamknięte, kontrolowane i hermetyczne środowisko, w którym ciśnienie i tlen są dokładnie regulowane, tworząc przestrzeń spokoju i wyciszenia. Pozwala to na całkowite zanurzenie się w podróży, bez rozpraszania się światem zewnętrznym.

Przekształcenie w komorę bezechową, czyli przestrzeń całkowicie pochłaniającą dźwięk i fale elektromagnetyczne, wzmacnia ideę środowiska absolutnego spokoju i ciszy. W tej komorze nie ma echa ani hałasu w tle, tylko czysty dźwięk drogi i wewnętrzne myśli. Ta cisza pozwala na nieprzerwaną introspekcję, w której umysł może swobodnie wędrować i eksplorować, przetwarzając pomysły i zastanawiając się nad różnymi aspektami życia.

Ciemność tej przestrzeni symbolizuje zamknięcie na świat zewnętrzny i koncentrację na świecie wewnętrznym. Brak bodźców wizualnych wzmacnia introspekcję, pozwalając zmysłom skupić się na doświadczeniu przemieszczania i wewnętrznej refleksji. W słabym świetle samochodu kierowca jest zanurzony w stanie aktywnej medytacji, gdzie każdy przejechany kilometr staje się okazją do samopoznania i kontemplacji.

Koncepcja RoadLapse stwarza możliwość izolacji i refleksji, w której samochód przestaje być po prostu środkiem transportu i staje się osobistym schronieniem. Ta chroniona i kontrolowana przestrzeń pozwala oddzielić się od świata zewnętrznego i wejść w kontakt z samym sobą, wykorzystując podróż jako metaforę wewnętrznej podróży w kierunku samoświadomości i rozwoju osobistego.

PODRÓŻ

Autostrada pomiędzy Teruel i Saragossą ciągnie się niczym prosta wstęga, przecinając jałowe serce Aragonii (Hiszpania). W miarę jak samochód jedzie naprzód, droga wydaje się ciągnąć w nieskończoność, a monotonię krajobrazu przerywają ledwie rozpoznawalne punkty orientacyjne. Podróż rozpoczyna się w Teruel, mieście, którego powolne tempo kontrastuje z miejskim wirem Saragossy. Opuszczasz miasto w ciszy, pozostawiając za sobą jego prostotę, by wkroczyć na bezkres drogi.

Autostrada między tymi dwoma miejscami jest prosta, monotonna, bez znaków szczególnych. Jedną z niewielu oznak cywilizacji jest lotnisko pośrodku pobliskiej wsi, które służy jako miejsce parkingowe dla wielu samolotów. Ponieważ jest noc, można się ich tylko domyślać.

Dalej, brązowy samochód leży porzucony na poboczu drogi, jego podwozie pokryte jest kurzem, a brązowo-bordowa farba wypłowiła na słońcu i wietrze.

Leży tam od dwóch lub trzech lat, stając się kolejną częścią krajobrazu. Jest to ślad upływu czasu, memento mori na kołach, które przypomina nam, że nie wszystkie podróże docierają do celu. Na szczególną uwagę zasługuje gigantyczna rzeźba w formie szynki wykonana ze stali corten, osobliwy pomnik stojący samotnie na poboczu drogi. Ta zardzewiała i solidna konstrukcja symbolizuje jeden z produktów tej ziemi.

Wkrótce potem pojawia się stacja benzynowa, na której zawsze zatrzymuje się Gwardia Cywilna. Jest to stały punkt na trasie, niezmienny w tym morzu asfaltu i kurzu. Oficjalne pojazdy, z charakterystycznymi zielono-białymi kolorami, dają poczucie bezpieczeństwa, ale także rutyny i powtarzalności. Tutaj samochód jest tankowany, następuje krótka chwila wytchnienia przed kontynuowaniem podróży na północ. Migoczące światła turbin wiatrowych zapowiadają już bliskość Saragossy. Wkrótce samochód przejedzie przez morze domów i obszarów przemysłowych, które ustąpią miejsca skonsolidowanemu miastu.

GREAT AGAIN

Prezentowane filmy są opatrzone napisem „MAKE TERUEL GREAT AGAIN”. Ten timelapse, nagrany z deski rozdzielczej samochodu, przedstawia krajobraz prowincji Teruel, regionu naznaczonego niedawną i nadmierną instalacją turbin wiatrowych. Fraza, będąca oczywistą parodią sloganu Donalda Trumpa „Make America Great Again”, ma na celu podkreślenie ironii i sprzeczności obecnych w obecnej transformacji ekologicznej. Turbiny wiatrowe, instalowane z obietnicą czystej i zrównoważonej energii, stanowią niezaprzeczalną konieczność w walce ze zmianami klimatu. Jednak towarzyszące ich instalacji wycinki i linie energetyczne, przekształcające naturalny krajobraz w pole technologicznej interwencji, oznaczają, że ziemia, niegdyś dziewicza i zapomniana, jest teraz poprzecinana tymi metalowymi gigantami, których obecność jest równie inwazyjna, co pozornie konieczna.

Gra w zawłaszczanie frazy „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” podkreśla napięcie między postępem a ochroną. W imię zrównoważonego rozwoju poświęca się

część środowiska naturalnego, powodując katastrofę ekologiczną. Masowe wycinki zmieniają ekosystemy, a linie energetyczne stają się śmiertelnymi pułapkami dla ptaków, przyczyniając się do utraty różnorodności biologicznej. Ten film stara się zadać pytanie, czy te interwencje naprawdę sprawiają, że Teruel znów jest „wspaniałe”, czy wręcz przeciwnie, niszczą je.

W drugim filmie ten sam timelapse jest odwrócony: to, co jest na górze, jest na dole i odwrotnie. Nad tym filmem znajduje się fraza „MAKE TERUEL A GREAT GAIN”. Ta wizualna i werbalna gra dodaje kolejną warstwę znaczeniową. „Wielki zysk” oznacza znaczną korzyść, ale pojawia się pytanie, kto tak naprawdę korzysta z tych udogodnień. Czy jest to korzyść dla lokalnej społeczności, czy tylko dla dużych korporacji energetycznych, które wykorzystują te zasoby?

Użycie zwrotów Trumpa, niszczyciela demokracji znanego ze swojej dzielącej i anarcho-liberalnej polityki, tworzy niesamowitą paralełę. Podobnie jak polityka neokonów, która często poświęcała długoterminowy dobrobyt dla krótkoterminowych zysków, masowa instalacja turbin wiatrowych może poświęcać naturalne i kulturowe dziedzictwo Teruel dla rzekomego postępu.

Ten audiowizualny projekt nie tylko dokumentuje widoczny wpływ transformacji ekologicznej w Teruel, ale także zachęca do refleksji nad ukrytymi kosztami tej transformacji. Poprzez inwersję wideo i grę słów, dominująca narracja postępu zostaje zakwestionowana, sugerując, że prawdziwym „wielkim zyskiem” musi być harmonia między zrównoważonym rozwojem a ochroną środowiska naturalnego. Ostatecznie „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” i „MAKE TERUEL A GREAT GAIN” stają się hasłami, które wzywają do głębszej refleksji nad przyszłością prowincji i prawdziwym znaczeniem postępu.

NAMACALNA RZECZYWISTOŚĆ

Koncepcja „RoadLapse” i związane z nią filmy wideo, z frazami „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” i „MAKE TERUEL A GREAT GAIN”, oferują okazję do refleksji nad skrzyżowaniem transformacji ekologicznej, praktyk kapitalistycznych i estetyki naturalnego krajobrazu. W analizie tej można wyciągnąć kilka wniosków o charakterze ekologicznym, antykapitalistycznym i estetycznym.

Po pierwsze

Rozprzestrzenianie się turbin wiatrowych w Teruel, choć napędzane potrzebą przyjęcia czystej i zrównoważonej energii, świadczy o konflikcie między rozwojem technologicznym a ochroną środowiska naturalnego. Wyręby i linie energetyczne, które towarzyszą instalacji tych turbin wiatrowych, nie tylko przekształcają krajobraz, ale także wywierają znaczący wpływ na środowisko. Zmiany w ekosystemach i śmiertelność ptaków spowodowana infrastrukturą elektryczną podkreślają pilną potrzebę znalezienia równowagi. Konieczne jest, aby postęp w kierunku zrównoważonego rozwoju nie poświęcał

różnorodności biologicznej ani nie degradował nieodwracalnie naturalnych krajobrazów. Transformacja ekologiczna musi być prawdziwie zrównoważona, priorytetowo traktując rozwiązania, które minimalizują szkody dla środowiska i chronią ekosystemy.

RoadLapse pokazuje nocną wizję, być może nadszedł czas, aby otworzyć oczy i się obudzić.

Zadajmy sobie pytanie: Dlaczego transformacja ekologiczna musi koniecznie opierać się na utrzymaniu modelu wydobywczego i niepohamowanej konsumpcji, zamiast na nauce panowania nad zapędami destrukcyjnego przemysłu? Ile słodkiej wody będzie na planecie za 20, 30 lat? Ile razy roczne zasoby zostaną zużyte przed upływem nawet sześciu miesięcy? Na jak długo ich wystarczy?

Po drugie

Analiza projektu „RoadLapse” z perspektywy antykapitalistycznej ujawnia, w jaki sposób polityka rozwoju, choć pod przykrywką zrównoważonego rozwoju, jest często motywowana interesami korporacyjnymi. Duże firmy energetyczne mają tendencję do czerpania nieproporcjonalnych korzyści z tych projektów, eksploatując lokalne zasoby bez zagwarantowania sprawiedliwego zwrotu dla dotkniętych społeczności. Korzyści nie przypadają lokalnej ludności, ale tym, którzy już posiadają kapitał. Zjawisko to rezonuje z polityką neokonów, w której długoterminowy dobrobyt jest poświęcany na rzecz natychmiastowych korzyści. Opór wobec tego modelu wymaga ponownej oceny tego, kto faktycznie korzysta z tych projektów i w jaki sposób można przekierować korzyści na lokalną społeczność i środowisko naturalne.

Po trzecie

Z estetycznego punktu widzenia projekt zachęca do kontemplacji wizualnego i zmysłowego wpływu turbin wiatrowych na krajobraz. Przekształcenie dziewiczego środowiska w „pole interwencji technologicznej” rodzi pytania o związek między postępem a naturalnym pięknem. Powtarzalny i monotony widok turbin wiatrowych może pozbawić krajobraz jego unikalnego charakteru i atrakcyjności wizualnej. Co więcej, użycie w filmie zwrotów takich jak „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” i „MAKE TERUEL A GREAT GAIN”, a także wizualne odwrócenie timelapse, dodaje krytyczną i artystyczną warstwę, która kwestionuje narracje o postępie. Projekt ten sam w sobie staje się dziełem sztuki, wykorzystującym estetykę do rzucenia wyzwania i sprowokowania głębokiej refleksji nad prawdziwym znaczeniem rozwoju i ochrony krajobrazu. RoadLapse pokazuje wizję w nocy, być może nadszedł czas, aby otworzyć oczy i się obudzić.

Życie jest podróżą to znany frazes.

Wszyscy nieustannie się przemieszczamy: fizycznie, w przestrzeni, w czasie, mentalnie. Projekt zrodził się w drodze: w trakcie wielokrotnie powtarzanego, fizycznego, monotonnego aktu podróżowania między Teruel a Saragossą. Monotonia sprzyja medytacji; nuda zaprasza do kreacji. Krążenie między miastami pozwoliło autorom na nowo zobaczyć przestrzeń i zmiany w niej zachodzące. Widzę w tym projekcie dużo miłości do swojej małej ojczyzny, troskę o jej przyszłość i złość na niczym niepohamowana pazerność koncernów energetycznych ograbiającym Aragonię z jej dzikiego piękna.

Projekt RoadLapse zadaje pytania dokąd zmierzamy jako ludzie, gatunek wyjątkowo inwazyjny. Czy wielkie korporacje mają prawo monetyzować naszą przestrzeń? Juwal Noach Harari opisuje nasz gatunek jako „niepowstrzymani”. Jednocześnie podkreśla naszą wyjątkową w świecie zwierząt umiejętność współpracy. Czy nauczymy się wreszcie używać jej w dobrym celu?

Dorota Januszek - Kuratorka

Francisco Javier Galán Pérez

Doktor historii sztuki na Uniwersytecie w Saragossie. Magister sztuki cyfrowej na UPF. Absolwent sztuk pięknych na UCLM. Artysta, kurator, producent i autor artykułów naukowych i książek na temat sztuki i technologii. Jako artysta wystawiał m.in. w Rebel Minds Gallery i PLAY Gallery for Still and Motion Pictures w Berlinie (Niemcy), Na Solyanka State Gallery w Moskwie (Rosja), Galerii Arsenał w Poznaniu (Polska) czy Círculo de Bellas Artes w Madrycie. Jego praca jako kuratora obejmuje wystawy „Strategia i taktyka. Fluorescent Corners” w Centrum Sztuki i Technologii ETOPIA w Saragossie (Hiszpania), »Naked Veriti« na festiwalu ARS Electronica w Linzu (Austria), PERRO/KOER w Galerii Hobusepea w Tallinie (Estonia), PERRO w Muzeum Wiktorii i Alberta oraz »Face the ex-world at your fingertips« w SCAN Project Room, obie w Londynie (Wielka Brytania) czy wystawa »Mujer« w Saragossie (Hiszpania). Jako producent był m.in. koordynatorem wystawy i odpowiedzialnym za interwencje artystyczne na Międzynarodowej Wystawie w Saragossie w 2008 r. oraz kierownikiem produkcji wystawy „Auschwitz. Niedawno. Niedaleko” w Madrycie, Nowym Jorku, Kansas i Malmö w latach 2018-2022. Jest współautorem, wraz z Anną Biedermann, książki „Sztuka i technologia w Aragonii: Notatki na temat terytorium, myśli i zrównoważonego rozwoju”.

Anna Maria Biedermann

W 2014 r. uzyskała tytuł doktora na Politechnice Poznańskiej, w 2006 r. ukończyła architekturę na Universität der Künste Berlin w Niemczech, a w 2004 r. sztuki piękne na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Profesor w Szkole Inżynierii i Architektury Uniwersytetu w Saragossie, gdzie jest zastępcą dyrektora ds. wizerunku i projekcji społecznej. Od 2012 r. jest członkiem skonsolidowanej grupy badawczej „Aragońskie Obserwatorium Sztuki w Sferze Publicznej”, której jest obecnie współkierownikiem. Uczestniczy w projektach finansowanych ze środków krajowych i regionalnych. Jej badania łączą inżynierię, architekturę, urbanistykę i kulturę, próbując zdefiniować aspekty zrównoważonego rozwoju stosowane w różnych dziedzinach. Poszukuje interdyscyplinarnych związków, aby wykorzystać postępy każdej dyscypliny. Brała udział w 8 projektach badawczych, będąc kierownikiem 2 z nich. Prowadziła 17 kontraktów transferu wiedzy. Autorka ponad 30 publikacji naukowych, wygłosiła ponad 45 wykładów na międzynarodowych kongresach. Zawodowo zajmuje się projektowaniem wystaw prezentowanych m.in. w Madrycie, Nowym Jorku, Kansas, Malmö, Los Angeles, Bostonie, San Sebastian, Londynie, Johannesburgu, Durbanie, Kapsztadzie, Charlotte, Brisbane, Seattle i w Waszyngtonie.

RoadLapse

When a car is transformed into a dark, anechoic, hyperbaric chamber, we can talk about RoadLapse. This term encapsulates an experience of isolation and deep reflection during the journey. The idea of turning the car into a hyperbaric chamber suggests a closed, controlled, and hermetic environment, where pressure and oxygen are carefully regulated, creating a space of calm and tranquility. This allows for total immersion in the journey, free from the distractions of the outside world.

The transformation into an anechoic chamber, that is, a space that completely absorbs sound and electromagnetic waves, reinforces the idea of an environment of absolute peace and silence. In this chamber, there are no echoes or background noise, only the pure sound of the road and inner thoughts. This silence allows for uninterrupted introspection, where the mind can freely wander and explore, processing ideas and reflecting on various aspects of life.

Finally, the darkness of this chamber symbolizes closure to the outside world and concentration on the inner world. The lack of visual stimuli heightens introspection, allowing the senses to focus on the experience of the journey and on internal contemplation. In the dim light of the car, the driver is immersed in a state of active meditation, where each kilometre travelled becomes an opportunity for self-discovery and contemplation.

Overall, the concept of RoadLapse creates a unique space of isolation and reflection, where the car ceases to be simply a means of transport and becomes a personal refuge. This protected and controlled space offers the possibility of disconnecting from the outside world and connecting with oneself, using the journey as a metaphor for an inner journey towards self-awareness and personal growth.

A JOURNEY

The motorway between Teruel and Zaragoza unfolds like a straight ribbon, crossing the arid heart of Aragon (Spain). As the car advances, the road seems to stretch infinitely, with hardly any recognizable landmarks breaking the monotony of the landscape. The journey begins in Teruel, a city whose slow pace contrasts with the urban vortex of Zaragoza. You leave the city in silence, leaving its sobriety behind, to enter the vastness of the road.

The motorway between the two places is straight, with hardly any recognizable points as one passes through. One of the few signs of civilization is an airport in the middle of the countryside that serves as a parking place for numerous airplanes. As it is night, they can only be guessed at.

Later, a brown car lies abandoned on the side of the road, its chassis covered in dust and its brown-maroon paint worn by the sun and wind. It has been lying there for two or three years, becoming just another part of the landscape. It is a

vestige of the passage of time, a memento mori on wheels that reminds us that not all journeys reach their destination.

Special mention goes to the giant ham made of corten steel, a peculiar monument that stands alone on the side of the road. This structure, rusty and robust, symbolises one of the products of the land.

Shortly afterwards, a petrol station appears where the Civil Guard always stops. It is a fixed point on the route, a constant in this sea of asphalt and dust. The official vehicles, with their distinctive green and white colours, add a feeling of surveillance and security, but also of routine and repetition. Here, the car is refuelled, a brief respite is taken, before continuing the journey towards north. The twinkling lights of the wind turbines already announce the proximity to Zaragoza. Very soon the car will be crossing the mass of houses and industrial areas to give way to the consolidated city.

GREAT AGAIN

The videos are superimposed with the words „MAKE TERUEL GREAT AGAIN.” This timelapse, recorded from the dashboard of a car, captures the landscape of the province of Teruel, a region marked by the recent and excessive installation of wind turbines. The phrase, an obvious parody of Donald Trump’s „Make America Great Again” slogan, seeks to highlight the ironies and contradictions present in the current ecological transition. Wind turbines, installed with the promise of clean and sustainable energy, represent an indisputable necessity in the fight against climate change. However, the clearings and power lines that accompany their installation, transforming the natural landscape into a field of technological intervention, mean that the land, once virgin and forgotten, is now crisscrossed by these metal giants, whose presence is as invasive as it is, apparently, necessary.

The appropriation game of the phrase „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” underlines the tension between progress and preservation. In the name of

sustainable development, part of the natural environment is sacrificed, causing an ecological disaster. Massive clearings alter ecosystems, and power lines become death traps for birds, contributing to biodiversity loss. This video seeks to question whether these interventions really make Teruel “great” again, or whether, on the contrary, they are destroying it.

In a second video, the same timelapse appears inverted: what is up is down and vice versa. Above this video, the phrase “MAKE TERUEL A GREAT GAIN” is read. This visual and verbal play adds another layer of meaning. “Great gain” implies a considerable benefit, but questions who really benefits from these facilities. Is it a benefit for the local community, or just for the large energy corporations that exploit these resources?

The use of the phrases of Trump, a destroyer of democracy known for his divisive and anarcho-liberal policies, establishes an eerie parallel. Much like

neocon policies, which often sacrificed long-term well-being for short-term gains, the indiscriminate installation of wind turbines may be sacrificing Teruel's natural and cultural heritage for supposed progress.

This audiovisual project not only documents the visible impact of the ecological transition in Teruel, but also invites reflection on the hidden costs of this transformation. Through the inversion of video and wordplay, the dominant narrative of progress is questioned, suggesting that the true “great gain” must be a harmony between sustainable development and the preservation of the natural environment. Ultimately, “MAKE TERUEL GREAT AGAIN” and “MAKE TERUEL A GREAT GAIN” become slogans that call for deeper reflection on the future of the province and the true meaning of progress.

A PALPABLE REALITY

The concept of “RoadLapse” and the associated videos, with the phrases “MAKE TERUEL GREAT AGAIN” and “MAKE TERUEL A GREAT GAIN”, offer a unique opportunity to reflect on the intersection between ecological transition, capitalist practices and the aesthetics of the natural landscape. In this analysis, several conclusions of an ecological, anti-capitalist and aesthetic nature can be drawn.

First

The proliferation of wind turbines in Teruel, although driven by the need to adopt clean and sustainable energies, evidences a conflict between technological development and the preservation of the natural environment. The clearings and power lines that accompany the installation of these wind turbines not only transform the landscape, but also cause a significant environmental impact. The alteration of ecosystems and bird mortality due to electrical infrastructures underline the urgency of seeking a balance. It is imperative that any progress

towards sustainability does not sacrifice biodiversity or irreversibly degrade natural landscapes. The ecological transition must be truly sustainable, prioritizing solutions that minimize environmental damage and protect ecosystems.

Also: Why does the ecological transition necessarily have to be based on maintaining the extractive model and unbridled consumption instead of learning to master the drives of destructive industry? How much fresh water will there be on the planet in 20, 30 years? How many times will a year’s worth of resources be consumed before even six months have passed? How much is enough?

Second

The analysis of the „RoadLapse” project from an anti-capitalist perspective reveals how development policies, although disguised as sustainability, are often motivated by corporate interests. Large energy companies tend to

benefit disproportionately from these projects, exploiting local resources without guaranteeing an equitable return for the affected communities. The benefit does not accrue to the local population, but to those who already own the capital. This phenomenon resonates with neocon policies, where long-term well-being is sacrificed for immediate gains. Resistance to this model requires a re-evaluation of who actually benefits from these projects and how the benefits can be redirected towards the local community and natural environment.

Third

From an aesthetic point of view, the project invites a contemplation of the visual and sensorial impact that wind turbines have on the landscape. The transformation of a pristine environment into a “field of technological intervention” raises questions about the relationship between progress and natural beauty. The repetitive and monotonous sight of wind turbines can strip the landscape of its unique character and visual appeal. Furthermore, the use of phrases such as “MAKE TERUEL GREAT AGAIN” and “MAKE TERUEL A GREAT GAIN” in the video, and the visual reversal of the timelapse, add a

critical and artistic layer that questions narratives of progress. This project becomes a work of art in itself, using aesthetics to challenge and provoke deep reflection on the true meaning of development and landscape conservation.

The RoadLapse shows a vision at night, perhaps the time has come to open our eyes and wake up.

A dark tunnel with a person walking away in the distance. The tunnel is illuminated by a series of red lights on the left side, creating a strong red glow. The ceiling and walls of the tunnel are visible, and the overall atmosphere is mysterious and dramatic.

MAKE TERUEL
A GREAT GAIN

Life is a journey is a well-known cliché. We are all constantly on the move: physically, in space, in time, mentally. The project was born on the road: during the repeated, physical, monotonous act of traveling between Teruel and Zaragoza. Monotony promotes meditation; boredom invites creation. Circling between cities allowed the authors to see the space and the changes in it anew. I see in this project a lot of love for their small homeland, concern for its future and anger at the unbridled greed of energy corporations robbing Aragon of its wild beauty.

The RoadLapse project asks questions about where we are headed as humans, an extremely invasive species. Do large corporations have the right to monetize our space? Juwal Noach Harari describes our species as „unstoppable.“ At the same time, he emphasizes our ability, unique in the animal world, to cooperate. Will we finally learn to use it for a good purpose?

Dorota Januszek - Curator

Francisco Javier Galán Pérez

PhD in Art History from the University of Zaragoza. Master in Digital Arts from the UPF. Graduate in Fine Arts from the UCLM. Artist, curator, producer and author of specialized articles and books on art and technology. His research establishes connections, from an artistic perspective, between electronics and software/hardware development applied to art, as well as between media architecture and public art.

As an artist he has exhibited at the Rebel Minds Gallery and the PLAY Gallery for Still and Motion Pictures, both in Berlin (Germany), the Na Solyanka State Gallery in Moscow (Russia), the Arsenal Gallery in Poznan (Poland) or at the Círculo de Bellas Artes in Madrid, among others. His work as a curator includes the exhibitions "Strategy and Tactics. Fluorescent Corners" at the ETOPIA Art and Technology Centre in Zaragoza (Spain), "Naked Veriti" at the ARS Electronica festival in Linz (Austria), PERRO/KOER at the Hobusepea Gallery in Tallinn (Estonia), PERRO at the Victoria & Albert Museum and "Face the ex-world at your fingertips" at the SCAN Project Room, both in London (UK) or the exhibition "Mujer" in the city of Zaragoza (Spain). As a producer, he has been, among others, exhibition coordinator and responsible for artistic interventions at the 2008 Zaragoza International Exhibition and production manager at the exhibition "Auschwitz. Not long ago. Not far away" in Madrid, New York, Kansas and Malmö between 2018 and 2022. He is co-author, together with Anna Biedermann, of the book "Art and Technology in Aragon: Notes on territory, thought and sustainability."

Anna Maria Biedermann

PhD from Poznan University of Technology (Poland) in 2014, graduated in Architecture in 2006 from Universität der Künste Berlin, Germany and in Fine Arts in 2004 from Poznan University of Fine Arts, Poland. Professor at the School of Engineering and Architecture of the University of Zaragoza where she is Assistant Director for Image and Social Projection.

Since 2012 she is part of the consolidated research group „Aragonese Observatory of Art in the Public Sphere”, of which she is currently co-IP, participating in projects with national and regional funding. Her research establishes connections between engineering, architecture, urbanism and culture trying to define the aspects of sustainability applied to various fields. She seeks the interdisciplinary union to take advantage of the advances of each discipline. She has participated in 8 research projects, leading 2 of them. She has led 17 knowledge transfer contracts. Author of more than 30 scientific publications, she has given more than 45 lectures at international conferences.

Her professional projects include exhibition designs presented in Madrid, New York, Kansas, Malmö, Los Angeles, Boston, San Sebastian, London, Johannesburg, Durban, Cape Town and Charlotte, Brisbane, Seattle, Washington.

RoadLapse

Cuando un coche se transforma en una cámara hiperbárica, anecoica y oscura nos gusta hablar de RoadLapse. Este término encapsula una experiencia de aislamiento y reflexión profunda durante el trayecto. La idea de convertir el coche en una cámara hiperbárica sugiere un ambiente cerrado, controlado y hermético, donde la presión y el oxígeno están cuidadosamente regulados, creando un espacio de calma y tranquilidad. Esto permite una inmersión total en el viaje, libre de las distracciones del mundo exterior.

La transformación en una cámara anecoica, es decir, un espacio que absorbe completamente el sonido y las ondas electromagnéticas, refuerza la idea de un entorno de paz y silencio absolutos. En esta cámara, no hay ecos ni ruido de fondo, solo el sonido puro de la carretera y los pensamientos internos. Este silencio permite una introspección sin interrupciones, donde la mente puede divagar y explorar libremente, procesando ideas y reflexionando sobre diversos aspectos de la vida.

Finalmente, la oscuridad de esta cámara simboliza el cierre al mundo exterior y la concentración en el mundo interior. La falta de estímulos visuales intensifica la introspección, permitiendo que los sentidos se centren en la experiencia del viaje y en la contemplación interna. En la penumbra del coche, el conductor se sumerge en un estado de meditación activa, donde cada kilómetro recorrido se convierte en una oportunidad para el autodescubrimiento y la contemplación.

En conjunto, el concepto de RoadLapse crea un espacio único de aislamiento y reflexión, donde el coche deja de ser simplemente un medio de transporte y se convierte en un refugio personal. Este espacio protegido y controlado ofrece la posibilidad de desconectar del mundo exterior y conectar con uno mismo, utilizando el viaje como una metáfora de un viaje interior hacia la autoconciencia y el crecimiento personal.

UN TRAYECTO

La autovía entre Teruel y Zaragoza se despliega como una cinta rectilínea, atravesando el árido corazón de Aragón (España). A medida que el coche avanza, la carretera parece estirarse infinitamente, con apenas hitos reconocibles que rompen la monotonía del paisaje. El viaje comienza en Teruel, una ciudad cuyo ritmo pausado contrasta con la vorágine urbana de Zaragoza. Se sale de la ciudad en silencio, dejando atrás sus sobriedad, para adentrarse en la vastedad de la carretera. La autovía entre ambos lugares es rectilínea, con apenas algunos puntos reconocibles a mi paso. Uno de los pocos signos de civilización que se encuentra es un aeropuerto en medio del campo que sirve como lugar de estacionamiento de numerosos aviones. Como es de noche, solo se pueden intuir.

Más tarde, un coche marrón yace abandonado en la cuneta, su chasis cubierto de polvo y su pintura entre marrón y granate está desgastada por el sol y el viento. Ha estado allí tirado dos o tres años, convirtiéndose en una parte más del paisaje. Es un vestigio del paso del tiempo, una memento mori sobre ruedas que recuerda que no todos los viajes llegan a su destino.

Mención especial para el jamón gigante hecho de acero cortén, un monumento peculiar que se alza solitario a un lado de la carretera. Esta estructura, oxidada y robusta, simboliza uno de los productos de la tierra.

Poco después, aparece una gasolinera donde siempre para la Guardia Civil. Es un punto fijo en el trayecto, una constante en este mar de asfalto y polvo. Los vehículos oficiales, con su distintivo color verde y blanco, añaden una sensación de vigilancia y seguridad, aunque también de rutina y repetición. Aquí, se abastece el coche, se toma un breve respiro, antes de continuar la marcha hacia el norte.

Las luces titilantes de los aerogeneradores anuncian ya la cercanía a Zaragoza. Muy pronto el coche estará cruzando el amasijo de casas y polos industriales para dar paso a la ciudad consolidada.

GREAT AGAIN

En los vídeos realizados, aparecen sobrepuestas las palabras „MAKE TERUEL GREAT AGAIN”. Este timelapse, grabado desde el salpicadero del coche, captura el paisaje de la provincia de Teruel, una región marcada por la reciente y excesiva instalación de aerogeneradores. La frase, una evidente parodia del eslogan „Make America Great Again” de Donald Trump, busca resaltar las ironías y contradicciones presentes en la transición ecológica actual.

Los aerogeneradores, instalados con la promesa de energías limpias y sostenibles, representan una necesidad indiscutible en la lucha contra el cambio climático. Sin embargo, los desmontes y las líneas eléctricas que acompañan su instalación, transformando el paisaje natural en un campo de intervención tecnológica, hacen que la tierra, antes virgen y olvidada, ahora esté surcada por estos gigantes metálicos, cuya presencia es tan invasiva como, al parecer, necesaria.

El juego de apropiacionismo de la frase „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” subraya la tensión entre progreso y preservación. En nombre del desarrollo sostenible, se sacrifica parte del entorno natural, causando un desastre ecológico.

Los desmontes masivos alteran los ecosistemas, y las líneas eléctricas se convierten en trampas mortales para las aves, contribuyendo a la pérdida de biodiversidad. Este video busca cuestionar si estas intervenciones realmente hacen a Teruel „grande” de nuevo, o si, por el contrario, están destruyéndolo.

En un segundo video, el mismo timelapse aparece dado la vuelta: lo que está arriba queda abajo y viceversa. Sobre este video se lee la frase „MAKE TERUEL A GREAT GAIN”. Este juego visual y verbal añade otra capa de significado. „Great gain” implica un beneficio considerable, pero cuestiona quién se beneficia realmente de estas instalaciones. ¿Es un beneficio para la comunidad local, o solo para las grandes corporaciones energéticas que explotan estos recursos?

El uso de las frases de Trump, un destructor de la democracia conocido por sus políticas divisivas y anarcoliberales, establece un paralelismo inquietante. Al igual que las políticas neocon, que a menudo sacrificaban el bienestar a largo plazo por ganancias a corto plazo, la instalación indiscriminada de aerogeneradores puede estar sacrificando el patrimonio natural y cultural de Teruel por un supuesto progreso.

Este proyecto audiovisual no solo documenta el impacto visible de la transición ecológica en Teruel, sino que también invita a reflexionar sobre los costos ocultos de esta transformación. A través de la inversión del video y el juego de palabras, se cuestiona la narrativa dominante del progreso, sugiriendo que el verdadero „gran beneficio” debe ser una armonía entre el desarrollo sostenible y la preservación del entorno natural. En última instancia, „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” y „MAKE TERUEL A GREAT GAIN” se convierten en eslóganes que llaman a una reflexión más profunda sobre el futuro de la provincia y el verdadero significado del progreso.

UNA REALIDAD PALPABLE

El concepto de „RoadLapse” y los vídeos asociados, con las frases „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” y „MAKE TERUEL A GREAT GAIN”, ofrecen una oportunidad única para reflexionar sobre la intersección entre la transición ecológica, las prácticas capitalistas y la estética del paisaje natural. En este análisis, se pueden extraer varias conclusiones de carácter ecologista, anticapitalista y estético.

Primera

La proliferación de aerogeneradores en Teruel, aunque impulsada por la necesidad de adoptar energías limpias y sostenibles, evidencia un conflicto entre el desarrollo tecnológico y la preservación del entorno natural. Los desmontes y las líneas eléctricas que acompañan la instalación de estos aerogeneradores no solo transforman el paisaje, sino que también causan un impacto ambiental significativo. La alteración de los ecosistemas y la mortalidad de aves debido a las infraestructuras eléctricas subrayan la urgencia de buscar un equilibrio. Es imperativo que cualquier avance hacia la sostenibilidad no sacrifique la biodiversidad ni degrade irreversiblemente los paisajes naturales. La transición ecológica debe ser

verdaderamente sostenible, priorizando soluciones que minimicen el daño ambiental y protejan los ecosistemas.

Además: ¿Por qué necesariamente la transición ecológica debe basarse en mantener el modelo extractivista y de consumo desaforado en vez de aprender a dominar las pulsiones de la industria destructiva? ¿Cuánta agua dulce habrá en el planeta en 20, 30 años? ¿Cuántas veces se consumirán los recursos para un año antes incluso de que hayan pasado solo seis meses? ¿Cuánto es suficiente?

Segunda

El análisis del proyecto „RoadLapse” desde una perspectiva anticapitalista revela cómo las políticas de desarrollo, aunque disfrazadas de sostenibilidad, a menudo están motivadas por intereses corporativos. Las grandes empresas energéticas tienden a beneficiarse desproporcionadamente de estos proyectos, explotando recursos locales sin garantizar un retorno equitativo para las comunidades afectadas. El beneficio no recae en la población local, sino en aquellos que ya poseen el capital. Este fenómeno resuena con las políticas neocon, donde el bienestar a largo plazo se

sacrifica por ganancias inmediatas. La resistencia a este modelo requiere una reevaluación de quién realmente se beneficia de estos proyectos y cómo se pueden redirigir los beneficios hacia la comunidad local y el entorno natural.

Tercera

Desde un punto de vista estético, el proyecto invita a una contemplación del impacto visual y sensorial que tienen los aerogeneradores en el paisaje. La transformación de un entorno virgen en un „campo de intervención tecnológica” plantea preguntas sobre la relación entre progreso y belleza natural. La repetitiva y monótona visión de aerogeneradores puede despojar al paisaje de su carácter único y de su atractivo visual. Además, el uso de frases como „MAKE TERUEL GREAT AGAIN” y „MAKE TERUEL A GREAT GAIN” en el vídeo, y la inversión visual del timelapse, añaden una capa crítica y artística que cuestiona las narrativas de progreso. Este proyecto se convierte en una obra de arte en sí misma, utilizando la estética para desafiar y provocar una reflexión profunda

sobre el verdadero significado del desarrollo y la conservación del paisaje. El RoadLapse muestra una visión de noche, quizá haya llegado el momento de abrir los ojos y despertar.

MAKE TERUEL
GREAT AGAIN

La vida es un viaje es un tópico bien conocido. Todos estamos en constante movimiento: físicamente, en el espacio, en el tiempo, mentalmente. El proyecto nació en la carretera: durante el repetido, físico y monótono acto de viajar entre Teruel y Zaragoza. La monotonía favorece la meditación; el aburrimiento invita a la creación. Circular entre ciudades permitió a los autores ver de nuevo el espacio y sus cambios. Veo en este proyecto mucho amor por su patria chica, preocupación por su futuro y rabia por la codicia desenfrenada de las corporaciones energéticas que despojan a Aragón de su belleza salvaje.

El proyecto RoadLapse plantea preguntas sobre hacia dónde nos dirigimos como humanos, una especie extremadamente invasora. ¿Tienen derecho las grandes corporaciones a monetizar nuestro espacio? Juwal Noach Harari describe nuestra especie como „imparable“. Al mismo tiempo, destaca nuestra capacidad, única en el mundo animal, de cooperar. ¿Aprenderemos por fin a utilizarla para un buen fin?

Dorota Januszek - Comisaria

Francisco Javier Galán Pérez

Doctor en Historia del Arte por la Universidad de Zaragoza. Máster en Artes Digitales por la UPF. Licenciado en Bellas Artes por la UCLM. Artista, comisario, productor y autor de artículos y libros especializados sobre arte y tecnología. Sus investigaciones establecen conexiones, desde una perspectiva artística, entre la electrónica y el desarrollo de software/hardware aplicado al arte, así como entre la arquitectura de medios y el arte público. Como artista ha expuesto en la Rebel Minds Gallery y en la PLAY Gallery for Still and Motion Pictures, ambas en Berlín (Alemania), en la Na Solyanka State Gallery de Moscú (Rusia), en la Arsenal Gallery de Poznan (Polonia) o en el Círculo de Bellas Artes de Madrid, entre otras. Su labor como comisario incluye las exposiciones «Estrategia y táctica. Esquinas Fluorescentes» en el Centro de Arte y Tecnología ETOPIA de Zaragoza (España), “Naked Veriti” en el festival ARS Electronica de Linz (Austria), PERRO/KOER en la Hobusepea Gallery de Tallin (Estonia), PERRO en el Victoria & Albert Museum y “Face the ex-world at your fingertips” en la SCAN Project Room, ambas en Londres (Reino Unido) o la exposición “Mujer” en la ciudad de Zaragoza (España). Como productor, ha sido entre otros coordinador de exposiciones y responsable de intervenciones artísticas de la Exposición Internacional de Zaragoza 2008 y gestor de producción en la exposición “Auschwitz. Not long ago. Not far away” en Madrid, Nueva York, Kansas y Malmö entre 2018 y 2022. Es co-autor, junto con Anna Biedermann, del libro „Arte y Tecnología en Aragón: Apuntes sobre territorio, pensamiento y sostenibilidad.”

Anna Maria Biedermann

Doctora por la Poznan University of Technology (Polonia) en 2014, licenciada en Arquitectura en 2006 por Universität der Künste Berlin, Alemania y en Bellas Artes en 2004 por Poznan University of Fine Arts, Polonia. Profesora de la Escuela de Ingeniería y Arquitectura de la Universidad de Zaragoza en la que es Adjunta a Dirección para Imagen y Proyección Social.

Desde el 2012 forma parte del grupo de investigación consolidado „Observatorio Aragonés de Arte en la Esfera Pública“, de la cual es actualmente co-IP, participando en proyectos con financiación nacional y autonómica. Su investigación establece conexiones entre ingeniería, arquitectura, urbanismo y cultura tratando de definir los aspectos de sostenibilidad aplicados a diversos campos. Busca la unión interdisciplinar para aprovechar los avances de cada disciplina. Ha participado en 8 proyectos de investigación, siendo IP en 2 de ellos. Ha liderado 17 contratos de transferencia de conocimiento. Autora de más de 30 publicaciones científicas, ha impartido más de 45 ponencias en congresos internacionales.

Dentro de sus proyectos profesionales destacan los diseños expositivos presentados en Madrid, Nueva York, Kansas, Malmö, Los Ángeles, Boston, San Sebastián, Londres, Johannesburgo, Durban, Cape Town y Charlotte, Brisbane, Seattle, Washington.

EXIT

ISBN: 978-83-66608-79-5

ROAD WAPSE

Uniwersytet Artystyczny
im. Magdaleny Abakanowicz
w Poznaniu